

La descomposició del Centre

El Centre Democràtic i Social viu una profunda crisi que complica molt la seva supervivència dins el mapa polític dels Països Catalans.

Fugues de militants, escissions i conflictes interns són darrerament els fets més habituals dins el Centre Democràtic i Social. En un espai polític definit com a centre, on tots els partits, tant d'esquerra com de dreta, volen tenir-hi cabuda, el partit de Suárez es troba cada vegada més acorralat. Els vots i els militants disminueixen dia a dia, sense que de moment els dirigents del partit mostrin una voluntat de reacció. Especialment greu és l'actitud de Suárez, principal capital polític de l'organització, actualment allunyat de qualsevol protagonisme polític estatal i refugiat en la seva tasca de dirigent de la internacional liberal.

Tant a Catalunya com al País Valencià o a les Illes, l'aparició de grups crítics a les directrius de la central del partit ha acabat en expulsions, transvasaments de militants o inclús, en el cas de les Illes i Catalunya, en la creació de noves organitzacions centristes autòctones fruit de l'escissió.

Les causes d'aquesta crisi, segons els crítics, serien principalment la progressiva satel·lització del partit al PSOE, l'escàs interès de Suárez i la incapacitat de la direcció de Madrid per tirar endavant el partit de forma políticament coherent, acompanyat d'una disminució de la democràcia interna i un excés de dirigisme de l'equip de José Ramón Caso, secretari general del CDS.

Els dirigents actuals desmenteixen la possibilitat que el partit estigui en procés d'extinció i acusen al Partit

Adolfo Suárez, un líder en crisis.

Popular de voler-los *dinamitar* anunciant falsos transvasaments de militants.

TOTS CAP AL PP

El cas del CDS valencià és l'exemple que demostra que aquestes fugues es donen de forma continuada. La crisi de la secció valenciana del partit centrista s'inicià a principis d'enguany amb la persecució per part de la direcció federal de Madrid i particularment del secretari general José Ramón Caso, contra el president provincial José Luís Bo-

ado. Aquest últim mantenia un enfrontament de feia temps amb Gerardo Muñoz, president del CDS al País Valencià i ben vist per Caso. Li costà el cap. Boado i tot el comitè provincial de València fou destituït i substituït per una gestora provincial.

Aquesta gestora no allunya la crisi, ja que poc temps després l'abandonen tres membres, per incorporar-se a la campanya de recollida de signatures impulsada per Boado per demanar una assemblea provincial extraordinària. Aquesta demanda és

anul·lada directament per Caso. A partir d'aquí, les baixes del CDS valencià comencen lentament però sense interrupció.

Els beneficiaris en són el Partit Popular i Unió Valenciana en segon terme. Agrupacions comarcals de la Marina Baixa, la Costera o la Vall d'Albaida queden gairebé buides després de les fugues a aquests dos partits. El cas de Benidorm, on set regidors del CDS passen al PP, és l'exemple més clar. En total el CDS ha perdut més de 60 càrrecs electes i orgànics a

les comarques del sud del País Valencià.

A Catalunya, el transvasament de militants centristes al PP és menys rellevant. De moment, el cas més conegut és el del regidor de l'Hospitalet Pedro Martínez. Un altre càrrec municipal, el tinent d'alcalde de l'ajuntament de

la seva província és on el partit centrista concentra la majoria de militància, ja que la seva implantació a Lleida i Girona es pot considerar testimonial i només a Tarragona conserva alguna presència, tot i que problemàtica, com s'ha vist.

Ródenas, malgrat ser presi-

tant numèricament, ha deteriorat la imatge del partit, que "no està a les seves hores més altes". Per a Latorre, el CDS "és com un negoci a la baixa, la gent no hi aposta, i si no remuntem, la crisi pot ser preocupant". Les causes de la crisi serien, segons ell, "un creixement massa ràpid

una part, els oficialistes, liderats per Francesc Quetgles (president del CDS-Balears), seguidors al 100% de les directrius que venien de Madrid. Per una altra banda, els anomenats *crítics*, partidaris d'una política de pactes territorials, autònoma, sense interferències de Madrid, i liderats per Josep Melià i dos dels tres regidors que el CDS tenia a l'Ajuntament de Palma, Antoni Reig i Bartomeu Cerdà. Finalment, les divisions dins el grup parlamentari protagonitzades per Carles Ricci.

El primer incident el protagonitzà aquest diputat, quan un any després de les eleccions, votà en contra del seu grup, que abandonà a continuació i passà al Grup Mixt. Paral·lelament, les diferències entre crítics i oficialistes s'havien fet insalvables, trobant-se el partit en una vertadera guerra que en ocasió del congrés estatal, a principis d'enguany, va ser més cruenta que mai. Els principals caps crítics, Melià i els dos regidors, foren suspesos de militància i expulsats. Des d'aquell moment, les baixes i les expulsions s'han anat produint sense interrupció i ha acabat facilitant la creació d'un nou partit centrista autòcton, tal com ha passat al Principat. La nova organització s'anomena Centristes de Balears i pretén crear, conjuntament amb Unió Balear, una opció de centre nacionalista.

Davant d'aquesta davallada generalitzada del CDS als Països Catalans, paral·lela a la que es produeix al conjunt de l'estat, la direcció federal del partit, prepara una campanya d'imatge per al proper novembre. L'objectiu: posar fi a la idea que el CDS és un partit en extinció.

*Pere Martí
(amb informacions de
Miquel Payeras i
Jordi Sebastià)*

"ARTISTES ESPANYOLS DE L'ESCOLA DE PARIS"

EXCM. AJUNTAMENT DE VALÈNCIA. DELEGACIÓ DE CULTURA. SAIA D'EXPOSICIONS - GENER / FEBRER, 1984

José Luis Boado, ex-president provincial del CDS a València, destituït per la direcció estatal.

Tarragona, Lluís Badia, ja ha anunciat que no es tornarà a presentar en una llista del CDS.

L'ESCISSIÓ DE RODENAS

El problema més important del CDS a Catalunya no han estat les fugues al PP o a Convergència, sinó el desmembrament intern. La crisi s'inicià quan el sector crític encapçalat per Armando Ródenas, diputat autonòmic, aconseguí controlar el comitè provincial de Barcelona i la seva presidència. Barcelona i

dent provincial, no fou autoritzat a participar al congrés del partit a Catalunya i abandonà el CDS juntament amb tota l'executiva provincial, uns 14 membres. Les crítiques de Ródenas no difereixen de les efectuades per altres seccions provincials. El grup escindit té previst reconstruir l'espai de centre català amb un nou partit, el Centre Radical de Catalunya. Xavier Latorre, president del CDS català, reconeix en declaracions efectuades a EL TEMPS que el conflicte, malgrat no ser molt impor-

del partit des de 1987, que ha provocat distorsions, i una incapacitat de saber explicar el que hem fet, que l'electorat no ens ha perdonat".

DESMEMBRACIÓ A LES ILLES

Les dificultats del CDS balear sorgeixen ja un any després de la seva aparició a les Illes. Les friccions postelectorals sorgides després de les eleccions autonòmiques i municipals de 1987 provocaren el naixement de tres grups dins l'organització. Per